

Udkast til Lov om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget emanere som Lov, da har Regjeringen heller ikke troet, at der var tilstrækkelig Grund til at slaae ind paa den Bet, idet de tvende Lovudkast efter den indbyrdes Forbindelse mellem begge vanstelig lade sig behandle paa forskjellig Viis. Kastes der et Blik paa Bestemmelserne i det nysnævnte Lovudkast, vil det sees, at disse indeholde Regler, der enten maae siges allerede at være hjemlede i den bestaaende Statsret, eller kunne gives uden at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, eller endelig ere i den Grad baserede paa Forudsætningen om Indførelsen af en egentlig constitutionel Forfatning i Island, at de ikke ret vel kunne tænkes givne uden netop under denne Forudsætning, hvilket fremfor Alt gjælder om den Bestemmelse, der kan betegnes som Kjernen i det hele Lovudkast, nemlig Bestemmelsen om det finansielle Tilskud til Island fra Statskassen og de dermed i Forbindelse staaende Regler om Islands finansielle Udsondring fra Kongeriget. Hertil kommer, at ligesom Regjeringen har maattet finde det ikke lidet tvivlsomt, om Rigsdagen vilde have afstaaet Udøvelsen af den Myndighed med Hensyn til de islandske Anliggender, der grundlovmæssig tilkommer den, til nogen Anden end netop til et Althing, udrustet med constitutionelle Attributioner, saaledes vilde en sliq Ordning, selv om Rigsdagen maatte have villet gaae ind derpaa, dog ikke kunne findes tilfredsstillende eller hensigtsmæssig. Endelig maa det bemærkes, at naar den Dvergangsperiode, for hvilken hiin Myndighed skulde overdrages Regjeringen, skulde udstrække sig over en længere Arrække, vilde det midlertidige Tilskud i denne Mellemtid lettelig heelt eller partielt medgaae, og naar saa det Tidspunkt kom, da Finantserne skulde overdrages til Althinget, vilde dette kun modtage til Raadighed en Sum, som det utvivlsomt vilde finde aldeles utilstrækkelig, hvorved en endelig Ordning vilde end yderligere vanstelliggjøres.

Regjeringen er saaledes kommen til den Overbeviisning, at der ikke for Tiden vil kunne tilveiebringes en tilfredsstillende Ordning af den islandske Forfatnings- og Finantsag, og i Dverensstemmelse dermed har det behaget Hans Majestæt Kongen paa Ministeriets berom allerunderdantigst nedlagte Forestilling under 15de d. M. allernaadigst at bifalde, at Sagen om Ordningen af de islandske Forfatnings- og Finantsforhold og de sig dertil sluttende Lovudkast maae stilles i Bero indtil videre. Den Dvergangstid, der saaledes vil indtræde, vil imidlertid ingenlunde derfor nødvendigviis være spildt, men den vil tvertimod kunne benyttes til paa bedst mulige Maade at fremme Udviklingen saavel af Landets materielle Tilstand som af Befolkningens oconomiske og politiske Dygtighed, og saaledes til at forberede en heldig Benyttelse fra Islændernes Side af den politiske Frihed og den Selvregjering, som nu for-gjæves har været tilbudt dem, men som dog vedblivende maa staae som Maalet, hvortil der skal arbeides hen, og som ogsaa tør haabes naaet, naar Forholdene stille sig gunstigere end nu. Vel maa den Omstændighed, at Islænderne have viist sig uvillige til at række Haand til den af Regjeringen med Rigsdagens Støtte foreslaaede Ordning af Forfatnings- og Finantsagen, drage til Følge, at de i den antydede Dvergangstid udover et Tilskud af den danske Statskasse omtrent af samme Størrelse som det, der nu ydes, maae være henviste til i det Væsentlige ved egne Kræfter at sørge for deres Fornødenheder. Men ligesom jeg maa være tilbøielig til at antage, at Indtægterne af Landet selv uden nogen egentlig Overbebyrdelse af Befolkningen i flere Retninger lade sig forøge, navnlig ved en indirecte Beskatning samt ved en bedre Benyttelse af Landets naturlige Indtægtskilder og maaskee ogsaa, om end i mindre Omfang, ved en Forhøielse af de directe Afgifter til Statskassen, saaledes troer jeg særlig, at der vil kunne virkes ikke lidet i de ovennævnte Diemed ved Indførelsen af et ordnet Communalvæsen i Island. Herved vil nemlig ikke alene Udgifterne til forskjellige Formaal, der ligge Staten som saadan fjernt, men til Fordeel for hvilke der dog jævnlig er recurreret til Statskassen, paa en naturlig Maade blive henviste til at tilveiebringes af Befolkningen selv, ligesom i det Hele herved dens Blik for Selvhjælpens Betydning vil skærpes og Evnen til dens Benyttelse udvikles; men et virksomt og frugtbart communalt Liv vil derhos over-